

sumienia dla dorosłych – IV Niedziela Wielkiego Postu 2010, homilia na ten temat, rozprawienie tekstów rachunku sumienia

- Dyżur duszpasterski kapłana – okazja do rozmowy duszpasterskiej

W realizacji szczegółowych zadań proponujemy zachowanie przyjętego schematu, opartego na podstawowych okresach liturgicznych i czterech obszarach działania, które koncentrują się wokół: rozwoju człowieka, rozwoju wspólnoty, rozwoju kultury oraz rozwoju wiary. Należałoby także uwzględnić trwający w Kościele powszechnym do 19 czerwca 2010 Rok kapłański, któremu towarzyszy hasło: *Wierność Chrystusa – wierność kapłana*. Tak więc:

CZŁOWIEK (Adwent i Narodzenie Pańskie): *Jezus – wcielona Miłość Boga*

WSPÓLNOTA (Wielki Post): *Miłość odrzucona*

WIARA (Okres Paschalny): *Miłość zmartwychwstała*

KULTURA (Okres Zwykły): *Duch Miłości w świadectwie Kościoła*

Okres Adwentu i Narodzenia Pańskiego

W okresie Adwentu i Narodzenia Pańskiego priorytety działalności duszpasterskiej wyznaczać będzie hasło: *Jezus – wcielona Miłość Boga*.

Każdego roku Adwent przypomina nam, że Jezus przyszedł i nieustannie przychodzi. Adwent ma być czasem pełnego tęsknoty i miłości oczekiwania na spotkanie z Bogiem–Miłością. Ojciec Święty Benedykt XVI, nawiązując do Księgi Pieśni nad Pieśniami, pisze tak: „owe pieśni miłosne opisują w gruncie rzeczy relację Boga do człowieka i człowieka do Boga. I tak Pieśń nad Pieśniami stała się, zarówno w literaturze chrześcijańskiej, jak i judaistycznej, źródłem poznania i doświadczenia mistycznego, w którym wyraża się istota wiary biblijnej: tak, istnieje zjednoczenie człowieka z Bogiem – pierwotne marzenie człowieka – ale to zjednoczenie nie jest jakimś stopniem się, zatopieniem w anonimowym oceanie Boskości, ale związkiem, rodzącym miłość, w którym obie strony – Bóg i człowiek – pozostają sobą, a jednak stają

się całkowicie jednym: »Ten zaś, kto się łączy z Panem, jest z Nim jednym duchem« – mówi św. Paweł (1 Kor 6, 17)” [DC 10].

Liturgiczna myśl Adwentu pragnie ukazać podwójne znaczenie tego okresu, które dostrzec też można w dwóch jego etapach. Pierwszy – od 1 Niedzieli do 16 grudnia – skłania do spojrzenia w przyszłość, kiedy Syn Boży, uwielbiony, przyjdzie w chwale. Drugi etap Adwentu (od 17 do 24 grudnia), to czas bezpośredniego przygotowania na uroczystość Narodzenia Pańskiego i szczególnego wysiłku zmierzającego do odrodzenia w sobie życia dzieci Bożych. W ten czas pobożnego i radosnego oczekiwania na podwójne przyjście Chrystusa, wpisuje się także oczekiwanie na dar Miłości. Jezus – wcielona miłość Boga dopełni nasze życie w przyszłej paruzji. W napięciu bowiem pomiędzy historycznym adwentem Zbawiciela i Jego adwentem eschatologicznym aktualizuje się osobiste, przeniknięte miłością spotkanie człowieka z Chrystusem, zwłaszcza w znakach sakramentalnych, szczególnie w Eucharystii.

Czas Narodzenia Pańskiego zaś przekazuje nam prawdę o tym, że Jezus – Słowo, które ciałem się stało – jest ucieleśnieniem miłości Boga, który pierwszy nas umiłował (por. 1 J 4, 9), „i ta miłość Boga objawiła się pośród nas, stała się widzialna, ponieważ On „zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat, abyśmy życie mieli dzięki Niemu” (1 J 4, 9). Bóg stał się widzialny: w Jezusie możemy oglądać Ojca (por. J 14, 9)” [DC 17]. On pozwala nam w Tym, którego narodziny wspominamy, „zobaczyć i odczuć Jego miłość i z tego »pierwszeństwa« miłowania ze strony Boga może, jako odpowiedź, narodzić się miłość również w nas” (DC 17).

Okres ten wspomina nie tylko historyczne przyjście Zbawiciela, czyli tajemnicę Miłości wcielonej, ale jest przede wszystkim uobecnieniem tajemnicy Objawienia Miłości, którą stopniowo przybliżają nam trzy następujące po sobie święta: Uroczystość Narodzenia Pańskiego, Uroczystość Objawienia Pańskiego oraz Niedziela Chrztu Pańskiego. Każde z nich wspomina kolejny, coraz szerszy krąg osób doświadczających Objawienia.

Liturgia Narodzenia Pańskiego – za pośrednictwem czytań dni powszednich – wskazuje na wspomniane poszerzanie kręgów objawiania się Miłości wcielonej, wychodząc od wydarzeń Ewangelii lat dziecięcych Chrystusa, Jego związku z rodziną nazaretańską, do wydarzeń, przez które Jezus objawia swoją mesjańską godność i posłannictwo miłości. Podobnie jak w Adwencie, tak w okresie Narodzenia Pańskiego ukazana zostaje nam Najświętsza Maryja Panna, która prowadzi na spotkanie z Jezusem. Także liturgia pozostałych dni nieustannie przypomina nam Jej osobę.

Warto w tym miejscu przypomnieć postulat ostatniego Synodu Archidiecezjalnego, który – oprócz Mszy św. roratnich – nakazuje „podtrzymywać te formy nabożeństw, które okazały się w ciągu wieków przydatne w kształtowaniu autentycznej pobożności maryjnej. Dotyczy to zwłaszcza Godzinek i Nieszporów o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny, które powinny być odprawiane w każdej parafii, zwłaszcza w okresie Adwentu i w święta maryjne (Statuty, t. II, 679 § 1).

ks. Adam Przybecki